

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 76/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 181/2011 z 24. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2012 doručená sťažnosť P. J., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 181/2011 z 24. apríla 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 20 C 9/09-40 zo dňa 23. 6. 2009 bolo manželstvo mňa sťažovateľa, so S. J. rozvedené. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12. 8. 2009.

Po zániku manželstva som ja, sťažovateľ, podal na Okresný súd v Prešove návrh na vyporiadanie BSM dňa 1. 12. 2009, ktoré konanie sa viedol pod sp. zn. 11 C 252/2009.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 11 C 252/2009-228 zo dňa 15. 6. 2011 bolo vyporiadané naše BSM tak, ako je to uvedené vo výrokoch rozsudku a žalovanú zaviazal zaplatiť mne, sťažovateľovi, na úplné finančné vyrovnanie sumu 14.910,27 Eur v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku som ja, sťažovateľ, podal odvolanie, ktorým som sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6 Co 181/2011 zo dňa 24. 4. 2012 bol... rozsudok Okresného súdu Prešov potvrdený, náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

Ako to z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu str. 8, tretí odsek vyplýva, dôvodom, pre ktorý súd I. stupňa nezohľadnil mnou vložené investície do nehnuteľnosti - bytu, ktorý bol prisúdený žalovanej, je skutočnosť „veľmi nízkej intenzity vzťahov žalobcu s deťmi, ktoré tieto nehnuteľnosti majú možnosť využívať, odvolací súd sa preto odklonil od rozsahu finančného vyrovnania berúc zreteľ na záujmy detí, s ktorými žalobca udržiava vzťah len sporadicky.“

Ja, sťažovateľ, mám teda zato, že Krajský súd v Prešove svojim rozsudkom sp. zn. 6 Co 181/2011 zo dňa 24. 4. 2012 rozhodol nezákonne a takýmto svojím rozhodnutím zasiahol do môjho základného práva občana, a to práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, že všetci účastníci sú si v konaní rovní, ako aj nerešpektovanie zásady a práva na to, aby štátne orgány konali iba na základe Ústavy SR, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon zaručeného čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. ...

Mám zato, že výklad rozhodnutí je arbitrárny, nie je náležité zdôvodnený, preto mám zato, že je dôvod doň zasahovať. ...

Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy SR, a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP.

Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

Ak sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru (nález ÚS SR, I. ÚS 242/2007).

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací pri svojom rozhodovaní nerešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, naopak rozhodol v rozpore s doterajšou ustálenou judikatúrou NS SR vyporiadania BSM. Medzi hodnoty, ktoré treba v rámci BSM vyporiadať, patrí aj zostatková hodnota členského podielu v bytovom družstve, ale len za predpokladu, že po zániku BSM nedošlo k platnému prevodu práv a povinností spojených s členstvom v družstve. Ak došlo k ich prevodu do vyporiadania, treba zahrnúť hodnotu prevodom zaň získanú, vyjadrenú spravidla peňažným ekvivalentom.

V priebehu dokazovania jak zo svedeckých výpovedí, výpovedí účastníkov konania, ako aj listinných dôkazov bolo nepochybne preukázané, že pred vyporiadaním BSM došlo k zmene na veciach, konkrétne k prevodu členského podielu k družstevnému bytu, a to na základe dohody o prevode členských práv a povinností dňa 24. 4. 2002, ktorej účastníkmi bolo Bytové družstvo P., ja, sťažovateľ so manželkou (žalovaná) a treťou osobou, na ktorú boli prevedené tieto členské práva. Za prevod členských práv sme zaplatili spoločne a nerozdielne bytovému družstvu 5.000,- Sk. V predmetnom byte za nášho 10 ročného spoluzítia sme tento byt prerobili, investovali sme zo spoločných finančných prostriedkov a za takto prerobený byt po prevode členských práv nám tretia osoba zaplatila sumu

595.000,- Sk, ktoré oba súdy v rámci vypořádania BSM nepojali do masy BSM, ale naopak, o túto sumu znížili hodnotu bytu, ktorý sme nadobudli za trvania manželstva na ulici..., P. 64.208,77 Eur.

Treba poznamenať, že k nadobudnutiu finančných prostriedkov nie za prevod členských práv, ale za zhodnotenie veci, došlo za trvania manželstva, teda ide o vec patriacu do BSM v súlade s ustanovením § 144 OZ.

I napriek takýmto zisteniam a ustálenej súdnej judikatúre všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní neakceptovali argumentáciu a tvrdenia mňa, sťažovateľa, ktoré som produkoval opakovane v priebehu celého konania a svoje rozhodnutie odlišne subsumovali.

Všeobecné súdy sa náležitým spôsobom pri svojom rozhodovaní nevyporiadali ani so spoločnými investíciami účastníkov, ktoré boli vynaložené do spoločného majetku. Nevyporiadali sa ani dostatočným spôsobom s výpoveďou svedka, môjho otca, ktorý je hluchonemý, kde na jednej strane výpoveď svedka bola zhodnotená ako nedôveryhodná, nakoľko je mojím príbuzným (str. 7 rozsudku KS Prešov) a na strane druhej (str. 8 rozsudku KS Prešov) hodnotí odvolací súd moju výpoveď presvedčivo pri opisovaní investícií a podielu rekonštrukcie nehnuteľnosti. Išlo o investície, ktoré boli zo strany mňa, sťažovateľa preukazované výpoveďou svedka, ako výpismi z účtu o výbere, pričom súdy tieto vôbec nebrali do úvahy, nechali ich nepovšimnuté, a jednostranne uverili iba tvrdeniam žalovanej, že investície boli vynaložené len z jej strany.

Oba súdy nesprávne aplikovali ustanovenia o vypořádání BSM, ako aj hodnotenie dôkazov - čestné vyhlásenia produkované svedkami zo strany žalovanej, ktoré vyhodnotili kladne, pričom moje čestné vyhlásenia, výpisy z účtov, výpoveď svedka zhodnotili ako nedôveryhodné. Nevyporiadali sa ani s mojou prejudiciálnou otázkou vypořádania sa s darovacou zmluvou k nehnuteľnosti - záhradnej chatky, ktorá bola nadobudnutá za trvania manželstva, o čom som súdom predložil, že elektrická energia v chatke bola napísaná na moje meno, pričom v priebehu konania bolo zistené, že táto chatka mala byť darovaná za trvania manželstva cudzími osobami len žalovanej. Súd nepovažoval za potrebné v tomto smere realizovať ďalšie dokazovania týkajúce sa možnosti preukázania existencie simulovaného právneho úkonu, nakoľko súd mal zato, že ak by bol podiel žalovanej v rámci vypořádania BSM vyšší (o hodnotu tejto chatky), dôležitým aspektom, na ktorý by prihliadol odvolací súd, boli potreby mal. detí. V čom videl súd tento dôležitý

aspekt na potreby mal. detí týkajúcej sa vyporiadania masy BSM, právne nezdôvodnil. Súd preto nesprávne aplikoval ust. § 150 OZ, pretože v rámci vyporiadania BSM neboli započítané do celkovej masy veci bežne užívané mal. deťmi (ja mal. deťom riadne prispievam na ich výživu, preto nevidím spravodlivé rozdelenie nášho majetku vo finančnom vyjadrení tak, že súdy bez náležitého zistenia ma ukrátili na financiách cca 30.000 Eur v prospech žalovanej).

Na margo tejto skutočnosti je potrebné poukázať na nepomer a rozpor s ustanovením § 150 OZ, podľa ktorého pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké.

Súdy pri svojom rozhodovaní vychádzali zo zásady, že veci patriace do BSM je potrebné rozdeliť tak, aby suma na výplatu bola čo najnižšia, ak majetkové pomery účastníka nie sú na finančné vyrovnanie priaznivé (str. 8 odôvodnenia rozsudku KS Prešov). Takáto zásada je v rozpore s ustanovením § 150 OZ, pričom nemá oporu v zákone.

Ja, sťažovateľ, navrhujem preto, aby Ústavný súd SR po predbežnom prerokovaní môjho návrhu rozhodol uznesením

Sťažnosť P. J. vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 4 a čl. 46, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6 Co 181/2011 zo dňa 24. 4. 2012 predbežne prerokoval a vydal uznesenie, ktorým môjmu návrh na ďalšie konanie prijíma a po vykonaní dokazovania môjmu návrhu vyhovel a rozhodol nálezom

1. Základné právo P. J. garantujúce rovnosť účastníkov konania a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6 Co 181/2011 zo dňa 24. 4. 2012 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6 Co 181/2011 zo dňa 24. 4. 2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 181/2011 z 24. apríla 2012, ktorým tento súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Článok 46 ods. 1 ústavy je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudok okresného súdu, ktorého odôvodnenie krajský súd potvrdil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 11 C 252/2009 z 15. júna 2011 okrem iného uviedol:

„... Pri určení spôsobu vyporiadania BSM súd vychádzal zo zásady upravenej ustálenou judikatúrou (napr. rozsudok NS ČR 22 Cdo 264/01), podľa ktorej sa majú veci pri vyporiadaní rozdeliť tak, aby bola čo najmenšia suma na finančné vyrovnanie. ...

Súd vychádzajúc zo zásady, že veci pri vyporiadaní sa majú deliť a nie prikázať len jednému spoluvlastníkovi a že sa majú rozdeliť tak, aby suma na výplatu finančného rozdielu bola čo najmenšia, rozdelil veci tak, že z nehnuteľností pozemok prikázal žalobcovi a byt žalovanej. Žalovaná totiž v byte býva aj s dvomi deťmi, žalobca je sám a navyše byt bol získaný predovšetkým pričinením žalovanej, keďže na jeho nadobudnutie boli použité predovšetkým jej finančné prostriedky. Podobne boli rozdelené aj hnutel'né veci. ...

Napokon sa súd vypořiadal aj s investíciami žalovanej. Bolo nepochybne preukázané, že len ona bola vlastníčkou členského podielu k dvojizbovému družstevnému bytu v P., ktorý nadobudla ešte pred uzavretím manželstva. Uzavretím manželstva sa žalobca stal len spoločným nájomcom tohto bytu a nie spoluvlastníkom členského podielu. Vyplýva to z ustanovenia § 704 Občianskeho zákonníka, ale aj čl. 8 stanov Bytového družstva P. ...

Peniaze získané z prevodu členského podielu k bytu... preto patrili výlučne žalovanej.

...

Žalobca dostane pri rozdelení veci vo finančnom vyjadrení 18.340,48 Eur. Keďže ideálny podiel činí 43.125,94 Eur, dostane tak menej o 24.785,46 Eur. Po odpočítaní jednej polovice vnosu (9.875,19 Eur) tak výsledná suma na vyrovnanie, ktorú mu má zaplatiť žalovaná je 14.910,27 Eur.“

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že odvolací súd (a čiastočne aj okresný súd)

- rozhodol nezákonne a nezohľadnil investície sťažovateľa do nehnuteľnosti, ktorú prisúdil žalovanej,

- vyslovil právne závery, ktoré sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami a ktoré sú v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nerešpektoval minimálnu racionalitu a konzistentnosť argumentácie,

- neakceptoval argumentáciu sťažovateľa a nevyrovnal sa so spoločnými investíciami účastníkov konania a

- nesprávne aplikoval ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka na daný prípad a nesprávne vyhodnotil dôkazy.

Krajský súd ako súd odvolací napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 252/2009-228 z 15. júna 2011, pričom vo svojom rozsudku okrem iného uviedol:

«Krajský súd... preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Odvolací súd doplnil dokazovanie výsluchom účastníkov konania a zistil, že napriek čiastočnej dôvodnosti argumentov žalobcu je rozsudok vo výroku správny...

Ani po doplnení dokazovaní sa skutkový stav nezmenil do takej miery, aby bol dôvod na záver odlišný od prvostupňového súdu. ...

Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov

vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie vidí žalobca v posúdení súdu prvého stupňa vo vzťahu zohľadnenia finančných prostriedkov zo strany žalovanej na nadobudnutie spoločného družstevného bytu.

Odvolačí súd sa stotožňuje s právnym záverom prvostupňového súdu, pokiaľ majetkovú hodnotu, za ktorú bol prevedený členský podiel dňa 24. 4. 2002 vo výške vtedajších 595.000,- Sk, považoval za majetok žalovanej.

Členský podiel, ktorý bol predmetom prevodu, mal majetkovú hodnotu a cena sa stanovila ako cena obvyklá v rozhodnom období. Medzi účastníkmi táto okolnosť nebola sporná.

K predmetnému bytu vzniklo uzavretím manželstva žalobcovi iba právo spoločného nájmu, ale členský podiel sa nestal spoločným. Preto majetkovú hodnotu, za ktorú bol tento členský podiel prevedený, už citovanou zmluvou 24. 4. 2002, treba považovať za majetok žalovanej. Skutočnosť, že žalovaný bol účastníkom dohody o prevode členských práv a povinností dňa 24. 4. 2002, nemá vplyv na záver o tom, že sa o majetkovú hodnotu spojenú s členským podielom zaslúžila žalovaná. Správny bol postup prvostupňového súdu, ak uvedenú sumu zohľadnil pri vyporiadaní BSM účastníkov ako ekvivalent za majetok žalovanej.

Pokiaľ ide o ďalšiu odvoláciu námietku dotýkajúcu sa nesprávneho vyhodnotenia investícií z výlučného majetku do spoločného majetku, je potrebné uviesť nasledovné.

Prvostupňový súd predmetné investície, na ktoré poukazuje žalobca, nezohľadnil pri vyporiadavaní BSM s odôvodnením, že tieto tvrdenia neboli preukázané zo strany žalobcu.

Možno súhlasiť s prvostupňovým súdom a jeho záverom, že výpovede svedka otca M. J. neboli natoľko jednoznačné a totožné s tvrdeniami žalobcu, aby preukázali a boli spôsobilé byť jednoznačným dôkazom. Pri hodnotení dôkazu svedeckou výpoveďou je významné i to, ako sa táto výpoveď odchyľuje od tvrdenia účastníka. Dôveryhodnosť výpovede ovplyvňuje aj to, aký je pomer svedka k účastníkovi konania (porov. Občianský súdny rád, komentár, prví díl, Bureš/Drápal/Krčmář a kol., str. 612, SJ 83/06).

Pokiaľ ide o ďalšiu odvoláciu námietku dotýkajúcu sa nesprávneho vyhodnotenia a nesprávneho zaradenia nehnuteľností, a to rekreačnej chatky s pozemkom do výlučného vlastníctva žalovanej, je potrebné uviesť nasledovné.

Prvostupňový súd vychádzal z dôkazov preukazujúcich tvrdenia žalovanej o výlučnom vlastníctve tejto nehnuteľnosti (darovacej zmluvy, čestných prehlásení darcov). Žalobca tvrdí, že išlo o kúpnu zmluvu. Správne však prvostupňový súd uzavrel, že jeho tvrdenie nebolo preukázané. Isteže môžu vznikať pochybnosti o právnom úkone, ktorý bol uzavretý medzi žalobkyňou a darcami, keďže nejde o blízkych príbuzných ani dobrých známych s prihliadnutím na skutočnosť, že tento právny úkon bol realizovaný počas existencie manželstva, vykonané dôkazy však nedovoľujú jednoznačný záver o simulácii.

Odvolačný súd nepovažoval za potrebné realizovať ďalšie dokazovanie dotýkajúce sa možnosti preukázania simulovaného právneho úkonu. Z dôvodu, že ak by aj podiel žalovanej v rámci vyporiadania masy BSM bol vyšší, dôležitým aspektom, na ktorý prihliadol odvolací súd boli práve potreby mal. detí. ...

S kritériom potrieb mal. detí súvisí aj ďalšia odvolacia námietka, v zmysle ktorej žalobca vytyka prvostupňovému súdu, že prikázal do výlučného majetku žalovanej byť napriek tomu, že žalobkyňa má vo svojom vlastníctve jednoizbový byt a navyše rekreačnú chatu. Je dôležité uviesť, že je v záujme mal. detí, aby práve byt bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalovanej, keďže žalovaná spolu s mal. deťmi v tomto byte býva. Deti tak majú zabezpečené primerané štandardné bývanie. V jednoizbovom byte, či v rekreačnej chate, na ktorú poukazuje žalovaný, by nebolo vhodné a primerané, aby bývali a žili maloleté deti.

Ďalšia odvolacia námietka sa dotýka pochybenia prvostupňového súdu vo veci vyporiadania pozemku parc. č. 236/65, kedy žalobca nie je spokojný s tým, že táto nehnuteľnosť bola prikázaná do jeho výlučného vlastníctva. S prihliadnutím na to, že táto nehnuteľnosť súvisí s pozemkom, ktorý vlastní rodičia žalovanej, je nutné uviesť, že v rámci zásad dotýkajúcich sa vyporiadania BSM je možné považovať tento spôsob za správny. Veci sa majú rozdeliť tak, aby suma na výplatu bola čo najnižšia, ak majetkové pomery účastníka nie sú na finančné vyrovnanie priaznivé. Prvostupňový súd správne pri vyporiadaní nehnuteľnosti prihliadol na to, že byt získava do výlučného vlastníctva žalovaná a z tohto dôvodu túto nehnuteľnosť prikázal žalobcovi. Z tohto aspektu majú na zreteli uvedenú zásadu nemožno považovať postup prvostupňového súdu za nesprávny.

Žalobca pomerne presvedčivo opísal investície a jeho podiel na rekonštrukcii nehnuteľnosti. Odvolací súd však zároveň zistil veľmi nízku intenzitu vzťahov žalobcu s deťmi, ktoré tieto nehnuteľnosti majú možnosť využívať. Odvolací súd sa preto neodklonil

od rozsahu finančného vyrovnanía berúc zreteľ na záujmy detí, s ktorými žalobca udržiava vzťah len sporadicky.»

Odvolačiaci súd pri odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, aplikoval a vykladal príslušnú právnu úpravu, na ktorú poukazoval sťažovateľ, to znamená § 150 Občianskeho zákonníka a v súvislostiach aj § 143, § 148 ods. 1 a § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aj vo svojej sťažnosti, okrem iného takto:

„Z ust. § 150 OZ vyplýva, že jedným z dôležitých kritérií pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov je aj kritérium potrieb maloletých detí. Súd je teda povinný pri vyporiadaní prihliadnúť k potrebám maloletých detí, k tomu, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku. Záujem na ochrane maloletých detí, ktoré by mohli byť majetkovým vyporiadaním dotknuté, viedol zákonodarcu k tomu, aby výslovne stanovil vyššie uvedené kritérium. Pri posudzovaní potrieb maloletých detí má sa teda vychádzať z potrieb reálnych, z potrieb maloletých detí skutočných a prihliadať na to, aby ich majetkové záujmy boli čo najmenej dotknuté vyporiadaním BSM rodičov.“

Ústavný súd v týchto súvislostiach nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu a so závermi jeho dokazovania, pričom jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil a rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia uvedeného rozsudku, opätovne poukazujúc aj na štandardnú judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľa, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnil aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za akceptovateľný.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie

základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 181/2011 z 24. apríla 2012 a namietaným porušením (prípadne odoprením či odňatím) základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, pričom sťažnosť v tejto časti bližšie neodôvodňuje. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že čl. 46 ods. 2 ústavy garantuje preskúmavanie rozhodnutí orgánov verejnej správy súdmi (predovšetkým v rámci správneho súdnictva), o čo v prípade sťažovateľa zjavne nejde. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, jeho ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2013